

δῆλα δὴ ἐγωϊστικὴν, οὐδέποτε συνέλαβεν ἡ Ἑλλάς· ἐς αἰεὶ ἔβαινε πρὸς τὰ πρόσω, αἰσθανομένη ὅτι ὁ κόσμος εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ διαπλάσῃ, ὑπάρχουσα, τὴν ὑφίστην τῆς ἀνθρωπότητος συνείδησιν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν ἰδίως τὸν Ἕλληνα εἶνε ἡ πίστις πρὸς τὴν δόξαν, ἡ πεποιθήσις ἐπὶ τὸ μέλλον. Καὶ ἡ δόξα δὲ αὕτη εἶνε ἐφευρέσεις ἐλληνικῆς. Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου βραχύς, ἀλλ' ἡ μνήμη αἰωνία· ἐν τῇ μνήμῃ δὲ ταύτῃ ἐγκεῖται ἡ πραγματικὴ ζωὴ. Τὸ μέγα διαφέρον τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τί θὰ εἴπωσι περὶ αὐτοῦ μετὰ θάνατον· ἡ παρούσα ζωὴ ὑπόκειται εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου· δι' ὃ καὶ ἡ χάριν τῆς ἀτομικῆς ὑπολήψεως θυσία εἶνε πρᾶξις συνετή. Διὰ τῶν σκέψεων τούτων ὁ Ἕλλην ἐδημιούργησεν ἡθικὴν ἀξίαν ἀπαράμιλλον, ἥς εἶνε ὁ μόνος διδάσκαλος· αἱ ἀλλόκοτοι δὲ αὐταὶ σκέψεις ἔχουσι τοῦτο τὸ παράδοξον ὅτι εἶνε προϊόν ἀληθείας. Ἡ Ἑλλάς ἐφευρούσα τὴν ἱστορίαν, ἐφεύρε τὸ κριτήριον τοῦ κόσμου, καὶ ἐν τῷ κριτηρίῳ τούτῳ ἡ ἀπόφασις αὐτῆς μένει ἀνέκκλητος. Ἡ λήθη, δηλαδὴ τὸ μὴ δέν, ἐπεκάλυψε πάντα, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλάς δὲν ὠμίλησεν, ἡ δόξα δέ, δῆλα δὴ ἡ ζωὴ, ἐκείνον τοῦ ὁποίου ἐμνήσθη. Ὅπως στήσωσιν ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντας αὐτῶν, οἱ βασιλεῖς ὑπερεθεματίζουν εἰς τὰς προσφορὰς τῆς κολακείας καὶ τῆς ἀγαθοεργίας· ὥστε ἐν ἐλλείψει τῆς ἀθανασίας, τὴν ὁποίαν οἱ θεοί, ὡς φαίνεται ἐπεφύλασσον δι' ἑαυτούς, ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ νῷ αὐτῶν, περὶ τοὺς ὁποίους τὰ πάντα παροδικά, ἡ σκέψις ἀποκτήματός τινος πολυτιμοτέρου τῆς ἐφημέρου δόξης. Καθιερώθη λοιπὸν ἐν τῷ πυκνῷ ὄχλῳ τῆς ἀνθρωπότητος ἡ διάκρισις τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ὁ βίος ἀπέκτησε νέον κίνητρον ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἐκτιμήσεως τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς πραγματώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ.

Τοιοιούτῳ διεπλάσθη ὥρατος φαινὸς κύκλος ἐξ οὗ ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ προσλαμβάνει θέλητρον καὶ ἀξίαν. Αἱ πράξεις ἐνέχουσιν ἰδανικὴν ἀξίαν, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται καὶ δικαστὰ ἁρμόδιοι ἵνα ἐκτιμήσωσι τὴν ἐν αὐτοῖς καλὸν κάγαθόν. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἐκτιμήσεως χορείας ἐκλεκτῶν, ὑπῆρξεν ἡ βᾶσις τόσων ὑψηλῶν χαρακτήρων ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ κόσμῳ, καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ Κικέρων, αὐτὸς ὁ βαθὺς γνώστης τῆς Ἑλλάδος, κατενόησεν ὡς βίου ἐντέλειαν τὸ «ζῆν ἐν τούτῳ τῷ φωτί». Εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐν ἡμέραις δυσπραγίας, ἀς διῆλθε, φάρον ἀληθείας, τὸ καλόν.

Εὐχαριστῶ ὑμῖν, Κύριοι, διότι συνετελέσατε διὰ τῶν ἀναμνήσεων τούτων, νὰ ἀναπνεύσω πρὸς στιγμὴν τὸν καθαρὸν ἀέρα ἄλλου κόσμου, νὰ λησμονήσω ἐν τοῖς λογισμοῖς τούτοις τὰς θλίψεις μου, καὶ νὰ εὕρω παρηγορίαν τοῦ γήρατός μου. Θὰ εὐτυχῶ νὰ ἐπανιδῶ ἄρά γε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν· Ἀμφιβάλλω. Δὲν τὸ ἐπιτίζω.

Πιστεύω ὅτι αἱ βαρεῖαι ὀμίχλαι τοῦ Βορρᾶ θὰ εἶνε ὁ τελευταῖος ὀρίζων, ὃν θὰ ζητήσωσιν οἱ ὀφθαλμοί μου. Ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὸ στιγμιαῖον τοῦτο λαμπρὸν ὄνειρον. Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ἐσπερίδι ταύτῃ! Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ χαρᾷ, ἣν ἡσθάνθη ἐπ' ὀλίγας ὥρας ἀναστραφεῖς μετ' ἀλλήλων Ἑλλήνων. Προτείνω ὑμῖν νὰ πίνωμεν ἐν ἀρχῇ, ἐὰν θέλετε, ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τῶν ἀπαράμιλλων τούτων διδασκάλων παντός ὅ,τι ὑπάρχει εὐγενὲς καὶ μέγα, ἔπειτα ὑπὲρ τῶν ἐπιφανῶν ξένων, οἵτινες ἠυδόκησαν νὰ παρακαίσωσιν εἰς τὸ συμπόσιόν μας, ἔπειτα ὑπὲρ τῶν ἰδρυτῶν, τῶν πλείστων σχεδὸν ἤδη τεθνεώτων, τοῦ Συλλόγου, οἵτινες πρὸ 25 ἐτῶν συνέλαβον καλὴν κάγαθὴν ἐπίνοιαν.

Ε Δ Ω Κ' Ε Κ Ε Ι

Ἄοις γοιτεύων

Ἀμερικανικὴ ἐφημερίς διηγεῖται τὸ ἑξῆς: Ἀγρονόμος τις κατοικῶν ἐγγὺς τῆς Κλαριώνας, ἐν Πενσυλβανίᾳ, ὁδοπορῶν ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ, κατεδιώχθη ὑπὸ φοβεροῦ ὄψεως δέκα ποδῶν μήκους. Τὸ ἐρπετὸν ἔκοψε τὸν δρόμον τοῦ ὁδοπόρου, καὶ τὸν ἔβλεπεν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον, ὡς νὰ ἐζήτηε νὰ τὸν μαγνητίσῃ. Αἰσθανθεὶς ἀμέσως τὴν ἀρχὴν τῆς γοητείας ὁ χωρικός, ἀπέσεισε μετὰ κόπου τὴν νάρκην, καὶ πλήξας τὸν ὄφιν μετὰ τὴν μακρὰν μάχαιράν του, τὸν κατεκερμάτισεν, ἀλλ' εὐθὺς εἶτα, ἀπὸ τὴν φρίκην καὶ τὴν δεινοπαθειάν του, λιποθυμήσας ἔπεσε χαμαί. Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄψεως, καὶ μέρος τοῦ σώματος, ἔκειντο πλησίον του, τὸ δὲ ἔδερμα τοῦ τέρατος ἦτο κατὰμαυρον. Ὁ ἰδιάζων σχηματισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἔκαμε νὰ τοὺς ἐξετάσῃ ἐγγύθεν, καὶ τότε, μόλις ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὰ ὄμματά του, βλέπων πλήρη ἀναπαράστασιν τοῦ προσώπου τοῦ ἀποτυπωμένην, ὡς ἐν φωτογραφίᾳ, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ὄψεως. Μετέφερε τὸν ὄφιν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐφωτογραφήθη καὶ διετηρήθη ἐν οἶνοπνεύματι. Ἡ φωτογραφία δεικνύει τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ὄψεως μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγρονόμου ἐναργεστάτα παρισταμένον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Πόδα ἐφημερίδες ἐκδίδονται εἰς τὸν κόσμον

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τῶν δημοσιευμένων εἰς ὅλας τὰς χώρας ὑπολογίζεται εἰς 41 χιλιάδας, ἐξ ὧν αἱ 24 χιλιάδες ἀνήκουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κατὰ λόγον ἴσταται ἡ Γερμανία, ἥτις ἔχει 5 χιλ. ἐφημερίδας, εἶτα ἔρχεται ἡ Γαλλία, μετὰ 4,100, τρίτη ἡ Ἀγγλία, 4000, τετάρτη ἡ Αὐστρία καὶ Οὐγγαρία, 3,500, εἶτα ἡ Ἰταλία, 1,400, κατόπιν ἡ Ἰσπανία, 850, ἡ Ῥωσσία, 800, ἡ Ἑλβετία, 450, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὀλλανδία, ἀνὰ 300 ἐφημερίδας, καὶ αἱ λοιπαὶ δημοσιεύονται ἐν Πορτογαλίᾳ, ἐν ταῖς Σκανδιναυϊκαῖς καὶ Βαλκανικαῖς χώραις. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἔχουσι 13,900 ἐφημερίδας, ὁ Καναδὰς 700, καὶ ἡ Αὐστραλία ἄλλας 700. Ὁ λαὸς ἄρα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἀναγινώσκει καὶ συντηρεῖ σχεδὸν τόσας ἐφημερίδας, ὅσας ἔχουσιν ὅμοῦ Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία καὶ Ῥωσσία.